

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Tdo/37/2017
Identifikačné číslo spisu:	3816010164
Dátum vydania rozhodnutia:	23.01.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Pavol Farkaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:3816010164.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí konanom 23. januára 2018 v Bratislave v senáte zloženom z predsedu JUDr. Pavla Farkaša a sudcov JUDr. Martina Piovartsyho a JUDr. Štefana Harabína, v trestnej veci proti obvinenému N. A., pre pokračovací zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Tr. zák. a iné, o dovolaní obvineného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza z 19. septembra 2016, sp. zn. 2 T 41/2016 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo 7. decembra 2016, sp. zn. 3 To 95/2016, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného N. A. s a o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Prievidza rozsudkom z 19. septembra 2016, sp. zn. 2 T 41/2016 uznal obvineného za vinného v bodoch 1/ a 2/ z pokračovacieho zločinu sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Tr. zák. a v bode 3/ z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a/, b/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. d/ Tr. zák. a na § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. s použitím § 127 ods. 5 Tr. zák. na skutkovom základe, že

v bode 1/ rozsudku

- dňa 19. novembra 2015 v čase od 15.00 hod do 17.10 hod., v byte č. XX, na ulici O. č. XX v C. mal pohlavný styk s maloletou A. B., nar. X. T. XXXX, pričom v čase skutku vedel, že maloletá má len 14 rokov,

v bode 2/ rozsudku

- v období od 29. novembra 2015 od 20.00 hod. do 30. novembra 2015 do 05.00 hod, v byte č. XX, na ulici O. č. XX v C. mal štyrikrát pohlavný styk s maloletou A.B., nar. X. T. XXXX, pričom v čase skutku vedel, že maloletá má len 14 rokov,

v bode 3/ rozsudku

- dňa 19. novembra 2015 v čase okolo 17.00 hodine v C. na ulici O. č. XX, na chodbe pred bytom číslo XX, napadol pod vplyvom alkoholu fyzicky svoju bývalú družku O. W., nar. X. O. XXXX tak, že sa rozbehol proti nej a snažil sa ju päst'ou udrieť do tváre, čomu sa poškodená stihla uhnúť, no následne ju otvorenou dlaňou udrel po tvári a pritom sa jej vyhrážal zabitím, čo niekoľkokrát zopakoval, pričom uvedené konanie páchatel'a u poškodenej vzbudilo dôvodne obavu, že svoje vyhrážky aj uskutoční a mala strach o svoj život a zdravie, pričom v ten istý deň v čase o 18.34 hod. poškodenej telefonoval z telefónneho čísla XXXX XXX XXX na jej mobilný telefón, kde sa jej znova vyhrážal zabitím, čo zopakoval minimálne štyrikrát, pričom i tieto vyhrážky vzbudili u poškodenej dôvodnú obavu o život a zdravie.

Za to okresný súd obvinenému v zmysle § 201 ods. 1, § 41 ods. 2, § 38 ods. 4, § 37 písm. h/, m/, § 39 ods. 1 Tr. zák. uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 roky so zaradením na výkon trestu do ústavu s minimálnym stupňom strázenia podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák.

Proti odsudzujúcemu rozsudku okresného súdu podal obvinený odvolanie, ktoré odvolací súd uznesením zo 7. decembra 2016, sp. zn. 3 To 95/2016, podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Uznesenie odvolacieho súdu napadol prostredníctvom obhajcu obvinený dovolaním, v ktorom uplatnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c/ a písm. g/ Tr. por., teda že bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu a rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Obvinený v dovolaní konkrétne namietal, že z dôvodu nezákonnosti prvostupňového rozhodnutia podal proti nemu odvolanie, v ktorom dôvodil tým, že rozsudok nemá oporu vo výsledkoch dokazovania a vychádza z fikcií a voľných úvah, v rozpore so základnými zásadami v zmysle § 2 ods. 10 Tr. por. V odvolaní súdu vytkol založenie obvinenia na výpovedi svedkyne O. W. a poškodenej V. N., s ktorou sa nemal možnosť v priebehu konania konfrontovať. O. W. sústavne menila svoju výpoveď, o čom svedčia aj listinné dôkazy doručené súdu v priebehu hlavného pojednávania. V zmysle jej výpovedí je osobou ťažko závislou na požívaní omamných a psychotropných látok, s ktorými skutočnosťami sa nevysporiadal ani odvolací súd, pretože nenariadil znalecké dokazovanie na skúmanie psychického stavu a posúdenie hodnovernosti svedkyne ustanovením znalca z odboru psychológie, odvetvie klinická psychológia, na zistenie či bola schopná vnímať a reprodukovat' skutočnosti, o ktorých svedčala. Svedkyňa udržuje styky s osobami z policajného prostredia, ktorými mohla byť z dôvodu závislosti usmerňovaná ako má v konaní vypovedať. Dovolateľ spochybnil aj výpoveď svedka O. S., nevlastného otca poškodenej, ktorý bol policajtom a spoločne s manželkou mal kvôli nezhodám s obvineným z minulosti záujem na jeho odsúdení. Nezákonnosť výsluchu svedkyne O. W. má zakladať aj skutočnosť, že pre závislosť nebola spôsobilá hodnoverne vypovedať a vyrovnať sa s tým, že ju pre tento stav opustil, pričom v súčasnosti sa svedkyňa po opustení spoločného dieťaťa nachádza na neznámom mieste v spoločnosti závislých osôb.

Odvolací súd sa nevysporiadal s namietaným porušením práva na spravodlivé súdne konanie, zaručeným Ústavou Slovenskej republiky a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Nestotožnil sa so záverom odvolacieho súdu o účasti obhajcu na úkonoch trestného konania, pretože boli vykonávané pred jeho ustanovením. Došlo k zmareniu práva dovolateľa zúčastniť sa úkonov tak, aby mohol klásť vypočúvaným osobám otázky, za účelom naplnenia práva na spravodlivé súdne konanie, konfrontovať sa s výpoveďou zmienenej svedkyne - poškodenej, a teda došlo k porušeniu práva zakotveného v § 213 ods. 1 Tr. por., § 2 ods. 9 Tr. por., čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, čl. 6 ods. 3 písm. b/, c/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Právo na obhajobu sa vzťahuje na celé trestné konanie a orgány činné v trestnom konaní majú zákonnú povinnosť umožniť osobe, proti ktorej sa konanie vedie, uplatnenie práv už v prípravnom konaní; vyšetrovateľ preto musí obvinenému včas a v primeranom predstihu oznámiť dátum, čas a miesto vykonania každého úkonu s označením svedka, ktorého bude vypočúvať až po takomto upovedomení sa obvinený môže právne účinným spôsobom vzdať práva účasti na výsluchu konkrétneho svedka.

Prokurátor krajskej prokuratúry sa v súvislosti s namietaným porušením práva na obhajobu, spočívajúcim v nemožnosti konfrontovať sa s poškodenou plne stotožnil so závermi obsiahnutými v rozhodnutí odvolacieho súdu, pretože je zrejmé, že dôkaz bol vykonaný v súlade so zákonom, nebolo nevyhnutné opakovať výsluch maloletej na hlavnom pojednávaní a boli splnené podmienky na vykonanie dôkazu na technickom zariadení. Krajský súd v Trenčíne vykonanie dôkazu podrobne odôvodnil, poukazujúc na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu a preukázal ústavnokonformný a eurokonformný postup. Svedkyňa O. W. bola vypočúvaná na hlavnom pojednávaní za prítomnosti obvineného a jeho obhajcu, títo mali možnosť klásť jej otázky a vyjadriť sa k výpovedi a súd vykonal aj dôkaz čítaním výpovede z prípravného konania za účelom odstránenia rozporov vo výpovediach. Obhajca dovolateľa využil právo klásť vypočúvanej otázku. Na námietku nevykonania znaleckého posudku prokurátor upriamil pozornosť na to, že nie je povinnosťou súdu vykonať všetky navrhované dôkazy, rozsah dokazovania určuje súd tak, aby bol zistený skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie. Mal za nedôvodné námietky o nespôsobilosti svedkyne hodnoverne vypovedať na hlavnom pojednávaní, pretože tieto boli vznesené v snahe spochybniť dôležitú svedkyňu. Skutkové a právne závery prvostupňového a odvolacieho súdu boli založené na správnych skutkových a právnych záveroch.

Záverom vyjadrenia prokurátor navrhol, aby dovolací súd dovolanie obvineného pre nesplnenie dovolacích dôvodov podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol.

Obvinený vo vyjadrení k podaniu prokurátora zotrval na názore, že boli porušené jeho práva. Na poškodenú maloletú v súvislosti s jej vypočúvaním a prípadnou konfrontáciou nemal byť braný osobitný zreteľ, pretože svojím správaním, prejavmi na verejnosti a spôsobom života preukazovala vyspelosť po všetkých stránkach. Vyslovil názor, že poškodená bola rodičmi a orgánmi činnými v trestnom konaní navádzaná na nepravdivú výpoveď, ide o naučenú výpoveď, ktorú by nebola schopná pri konfrontácii s dovolateľom zopakovať. Opakovane namietal, že svedkyňa O. W. mala byť podrobená znaleckému skúmaniu za účelom zistenia hodnovernosti a pravdivosti jej výpovedí, pretože sa neúspešne podrobovala liečbe zo závislosti na požívaní alkoholických nápojov, psychotropných a omamných látkach. Vyjadril súhlas s názorom prokurátora, že nie je povinnosťou súdu vykonať všetky navrhované dôkazy, nemôže tak však urobiť na neprospech obvineného.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre jeho podanie a zistil, že dovolanie proti napadnutému právoplatnému rozhodnutiu je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h/, § 566 ods. 3 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.) a na zákonom určenom mieste (§ 370 ods. 3 Tr. por.). Dovolanie súčasne spĺňa podmienky podľa § 373 ods. 1, 2 Tr. por., ako aj obsahové náležitosti uvedené v § 374 Tr. por. a nie je dôvod na postup podľa § 382 písm. a/, b/, d/, e/ ani f/ Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí podľa § 381 Tr. por. zistil, že dovolanie podané obvineným dňa 13. apríla 2017 nie je dôvodné.

Podľa § 371 ods. 4 Tr. por. (prvá veta) dôvody podľa odseku 1 písm. a/ až g/ nemožno ako okolnosť použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti.

Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok predstavuje výrazný zásah do inštitútu právoplatnosti, ktorá v pozícii základnej vlastnosti súdneho rozhodnutia predstavuje jeho nezmeniteľnosť a záväznosť ako prejav stability právnych vzťahov a právnej istoty v právnom štáte. Z uvedeného dôvodu je dovolanie určené k náprave výlučne zákonom taxatívne stanovených procesných a hmotnoprávnych väd, ktoré by svojím charakterom mohli mať vplyv na konanie a jeho procesný výsledok a ktoré je preto potrebné odstrániť. Dovolací súd je pri náprave uvedených väd v zásade až poslednou inštanciou, čo znamená, že preskúmvava nedostatky, ktoré boli preskúmvávané už odvolacím súdom a neboli ním

napravené, prípadne ním boli spôsobené. Tomu zodpovedá aj obmedzenie možnosti podať dovolanie v prípade, keď neboli využité riadne opravné prostriedky [§ 371 ods. 1 (veta prvá) Tr. por. a contrario, pokiaľ nejde o zákonné výnimky uvedené v tomto ustanovení] a povinnosť namietať niektoré dovolacie dôvody najneskôr v odvolacom konaní (citované ustanovenie § 371 ods. 4 Tr. por.).

Cieľom ustanovenia § 371 ods. 4 Tr. por. je predísť tomu, aby konanie pred dovolacím súdom slúžilo ako možnosť namietať stále nové nedostatky, ktoré mohli byť zhojené už v konaní pred súdom nižšieho stupňa. Zákonodarca v tejto súvislosti zrejme predpokladal, že pokiaľ bola namietaná vada dovolateľovi známa už v pôvodnom konaní a tento sa ju snažil odstrániť pri prvej možnej príležitosti, nejde o vadu tak závažnú, aby ju bolo možné preskúmať v dovolacom konaní a v konečnom dôsledku by mohlo ísť len o špekuláciu dovolateľa smerujúcu k predĺženiu celého konania.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu.

Koncepcia spravodlivého trestného konania zahŕňa aj právo na kontradiktórne konanie, počas ktorého majú procesné strany právo nielen navrhovať, prípadne predložiť dôkazy na podporu svojich tvrdení, ale aj právo oboznámiť sa a vyjadriť sa k dôkazom predloženým druhou stranou, spravidla s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie, čo je úzko spojené s právom obvineného na riadne dokazovanie v zmysle čl. 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý obsahuje:

- právo vypočúvať svedka alebo dať vypočúvať svedkov proti sebe,
- právo dosiahnuť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok ako svedkov proti sebe.

Pri výsluchoch maloletej osoby judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva akcentuje potrebu viesť súdne konanie takým spôsobom, aby sa chránili záujmy maloletých, ktorí ako svedkovia svedčia napríklad v prípadoch sexuálneho zneužívania (S. N. proti Švédsku, rozsudok z 2. júla 2002, W. S. v Poľsko, rozsudok z 19. júna 2007). V takýchto prípadoch je možné pripustiť výnimky z princípu prípustnosti dôkazov, vrátane práva vypočuť svedkov počas hlavného pojednávania za účelom zachovania kontradiktórnosti konania. Právo garantované čl. 6 ods. 3 dohovoru tak nezaručuje obvinenému absolútne právo na to, aby svedok prišiel na pojednávanie pred súd. Ak je však výpoveď takejto osoby jediným dôkazom proti obvinenému, prípadne dôkazom rozhodujúcim, na poklade ktorého súd uznal vinu, súd musí veľmi dôkladne preskúmať či bola obvinenému poskytnutá dostatočná možnosť, aby si uplatnil svoje právo na obhajobu.

Dovolateľ namietal porušenie práva na obhajobu, pretože pri výsluchu maloletej poškodenej mu nebola daná možnosť sa s ňou konfrontovať, čím súčasne došlo k porušeniu jeho ústavne zaručeného práva na spravodlivé súdne konanie. Dovolací súd z obsahu spisu zistil, že maloletá poškodená bola v prípravnom konaní po začatí trestného stíhania vo veci 10. decembra 2015 vypočutá v procesnom postavení svedka. Uznesením z 10. decembra 2015 bolo obvinenému vznesené obvinenie za zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Tr. zák., pričom vyšetrovateľ obvinenie založil aj na tomto výsluchu poškodenej. Maloletá bola v prípravnom konaní následne vypočutá po vznesení obvinenia 24. februára 2016, za prítomnosti psychológa, prokurátora, sociálneho kurátora, ako aj obhajcu obvineného postupom podľa § 135, § 213 Tr. por., pričom obhajcovi bolo umožnené uplatniť právo klásť poškodenej počas výsluchu otázky, ktoré právo aj realizoval. Výsluch maloletej bol zaznamenaný na kameru a zo záznamu bol vyhotovený prepis (č. l. 176 a nasl.).

Na hlavnom pojednávaní 22. júna 2016 súd vykonal dôkaz výsluchom maloletej poškodenej z 24. februára 2016 teda po vznesení obvinenia, ktorý v súlade s § 135 ods. 3 Tr. por. s poukazom na § 270 ods. 2 Tr. por. prehral na technickom zariadení a obvinenému bolo po vykonaní dôkazu umožnené sa k dôkazu vyjadriť. Dovolateľ výpoveď poškodenej považoval za naučenú a snažil sa spochybniť skutkové okolnosti, o ktorých vypovedala.

Dovolací súd sa stotožňuje s názorom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu, podľa ktorého bola pri vykonaní predmetného dôkazu zachovaná požiadavka kontradiktórnosti konania a zásada rovnosti zbraní prehratím výsluchu maloletej poškodenej zachyteného na kamerový záznam v prípravnom konaní s tým, že postupom senátu boli dodržané v celom rozsahu ustanovenia Trestného poriadku a takýto procesný postup spĺňa atribúty práva na spravodlivý súdny proces v zmysle čl. 6 Dohovoru.

Dovolací súd v predmetnej súvislosti poukazuje na prípad S. N. v Švédsko, rozsudok z 2. júla 2002, v ktorom mala obhajoba možnosť vypočúť si videozáznam prvého výsluchu maloletého a audiozáznam druhého výsluchu maloletého políciou, pričom obhajca obvineného sa podieľal na príprave druhého výsluchu a s jeho priebehom bol spokojný. V tomto prípade Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len ESĽP) zaujal stanovisko, že k porušeniu čl. 6 ods. 3 písm. d/ dohovoru nedošlo, pretože obhajoba mala dostatočnú možnosť spochybniť vierohodnosť maloletého, ako aj jeho výpovede. V takýchto a podobných prípadoch, v ktorých mala obhajoba možnosť, hoci len nepriamu, overiť pravdivosť výpovedí, resp. konfrontovať výpovede maloletých, napríklad položením otázok maloletému prostredníctvom psychológa, resp. nepriamo sa zúčastniť takéhoto výsluchu sledovaním situácie cez nepriehľadnú stenu, resp. sledovaním on-line záznamu z kamier umiestnených v miestnosti, kde prebiehal výsluch ESĽP konštatoval, že k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie nedošlo (W. S. v. Poľsko, rozsudok z 19. júna 2007; Kovač v. Chorvátsko, rozsudok z 12. júna 2007).

K rovnakému záveru o akceptovateľných výnimkách z uplatňovania zásady kontradiktórnosti konania dospel aj Ústavný súd Slovenskej republiky v rozhodnutí, sp. zn. I. ÚS 28/2016 z 19. januára 2016, v ktorom upriamil pozornosť na zákonnú úpravu § 135 zák. č. 301/2005 Z. z. Tr. por., ale aj na judikatúru ESĽP, ktorá zvyrazňuje potrebu vedenia trestného konania smerujúceho k ochrane záujmov maloletých, ktorí ako svedkovia svedčia v prípadoch, kedy sú trestnými činmi sami dotknutí, resp. trestnou činnosťou poškodení (rozsudok ESĽP S. N. proti Švédsku z 2. 7. 2002, rozsudok ESĽP F. a M. proti Fínsku zo 17. júla 2007, rozsudok ESĽP Kovač 27 proti Chorvátsku z 12. júla 2007, rozsudok ESĽP W. S. proti Poľsku z 19. júna 2007 a ďalšie). Ústavný súd skonštatoval, že „v prípade výsluchov takýchto svedkov sú definované nielen zákonné výnimky, ale aj výnimky verifikované rozhodovacou praxou ESĽP, ktoré dopadajú aj na kontradiktórne poňatie trestného konania spočívajúceho v možnosti vypočúvania takýchto svedkov, či už opakované v rámci prípravného konania, alebo v konaní pred súdom a ktorých spoločným menovateľom je potreba eliminácie opätovného prežívania negatívnych zážitkov takýchto svedkov z trestnej činnosti adresovanej voči nim samotným. Z uvedeného teda vyplýva, že právo obvineného na kontradiktórne vypočutie takýchto svedkov nie je ani v zmysle čl. 6 ods. 3 písm. d/ dohovoru absolútne a nezaručuje ani osobnú prítomnosť takýchto svedkov na pojednávaní súdu (rozsudok ESĽP A. M. proti Taliansku zo 14. 12. 1993, rozsudok ESĽP A. H. proti Fínsku z 10. 5. 2007)".

Vzhľadom na prítomnosť obhajcu obvineného N. A. pri výsluchu maloletej poškodenej v prípravnom konaní, ako aj na možnosť obvineného vyjadriť sa k výsluchu poškodenej na hlavnom pojednávaní, prípadne žiadať o jej dopočutie, dovolací súd dospel k záveru, že v posudzovanom prípade nemožno konštatovať porušenie práva obvineného na obhajobu zásadným spôsobom v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por.

Dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom, musí byť z obsahu spisu zrejmá a porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku.

Z tohto potom logicky vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov

môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. len vtedy, ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukázu takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. Aj so zreteľom na to, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1, 3 písm. d/ Dohovoru by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere (solery or to a decisive extent) na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom, čo sa ale v predmetnej veci nestalo (pozri Mariana Marinescu p. Rumunsku, rozsudok č. 36110/03 z 2. februára 2010, Emen p. Turecku, rozsudok č. 25585/02 z 26. januára 2010, Van Mechelen a ďalší p. Holansku, Visser p. Holandsku, rozsudok č. 26668/95 zo 14. februára 2002, Al - Khawaja a Tahery p. Spojenému kráľovstvu, rozsudok č. 26766/2005 a č. 22228/06 z 15. decembra 2011 a ďalšie).

Dovolateľ založil nezákonnosť výsluchu svedkyne O. W. na jej nespôsobilosti vypovedať, pretože podľa jeho názoru vypovedala pod vplyvom liekov, omamných látok, s následkom jej nehodnovernosti a poukázal tiež na možné navádzanie svedkyne osobami z policajného prostredia. Taktiež svedok O. S. ako nevlastný otec poškodenej, mal mať spolu s manželkou osobný záujem na odsúdení dovolateľa, kvôli osobným nezhodám z minulosti.

Pokiaľ ide o hodnotenie výpovede svedkyne O. W. a svedka O. S. a jeho manželky z hľadiska vierohodnosti, ide o hodnotenie, ktoré zasahuje skutkové zistenia. Pojmom vierohodnosť výpovede sa označuje miera zhody výpovede so skutočnosťou. Vierohodná výpoveď zobrazuje udalosti presne, bez skreslenia tak, ako skutočne prebehli. V zmysle judikatúry je vierohodnosť vlastnosťou dôkazu (R 12/1987-II), ktorú teda súd posudzuje vo fáze hodnotenia dôkazov. Z obsahu zápisnice dovolací súd zistil, že svedkyňa bola pri výsluchu poučená a boli tiež ozrejmené okolnosti ohľadne toho, že v prípravnom konaní mala vypovedať pod vplyvom drog a liekov. Obvinenému, ako aj jeho obhajcovi bolo umožnené počas výpovede svedkyne na hlavnom pojednávaní klásť jej otázky, ktorú možnosť aj využili. Námietky smerujúce k nenariadeniu znaleckého dokazovania, na účely zistenia hodnovernosti svedkyne či jej závislosti na omamných látkach sa týkajú rozsahu vykonaného dokazovania. Zákon však neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov a ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Tr. por., podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie. Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. in fine však správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd nemôže skúmať a meniť. Z toho vyplýva, že dovolací súd nemá oprávnenie zaoberať sa skutkovými zisteniami a teda ani hodnotením a rozsahom vykonaných dôkazov, pretože to mu neprislúcha - stal by sa tak z neho súd tretej inštancie. Dovolanie nie je inštitútom, ktorý má plniť úlohu ďalšieho odvolania, je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorý má zabrániť porušovaniu základných práv účastníkov konania a nie nahrádzať úlohy prvostupňového a odvolacieho súdu.

Z uvedeného je zrejmé, že v rozsahu námietok obvineného N. A. nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por., a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 382 písm. c/ Tr. por. jeho dovolanie na neverejnom zasadnutí odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.